

בעז"ה פרשת "בחוקתי" י"ז אייר תשע"ד

תולדות יצחק

יו"ל ע"י עמותת "יד ביד" לכל הקהילות

מדברי רבותינו

מארי יחיא קורח זצוק"ל

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם" (כו, ג)

יש להקשות למה בחקים אמר אם ולשון הליכה ובמצות אמר ואת ולשון שמירה והמשפטים לא הזכיר כלל, ואמר ועשיתם אותם. ולעד"ן הטעם שידוע שהחוקים שהם כגון כלאים ופרה אדומה ועריות יצה"ר ואומות העולם משיבים עליהם. וזה מפני שאין להם טעם כדי שיתקבלו על הלב, ואפשר שהמקיים מקיים בלי רצון שלם ובלי כוונה אלא מצות אנשים מלומדה, לכך מפני שהוא בלי רצון שלם אמר אם בחקתי שהוא ל' דיעבד ומפני שהוא בלי כונה אלא מצות אנשים מלומדה אמר תלכו כהולך בדרך שאין בהליכתו רצון וכוונה. אבל המצות [שהם] כגון ציצית ותפילין מפני שיש להם טעם, האדם מקיים ברצון שלם ובכוונה לאותה המצוה כראוי ולכן אמר ואת מצותי בלשון ודאי ר"ל ודאי שיעשו אותם מק"ו מהחוקים שאין להם טעם ואעפ"כ הוא עושה אותם אף שאין יודע בהם טעם, כ"ש המצות שיש להם טעם ועושה אותם ורצונו להשלים כונתם. ואמר תשמרו שמזה יבאו לשמרם כראוי כדי שלא תפסד כוונתם. גם שיצפו מתי יבואו לידם ויקיימום. אבל המשפטים להיות שהשכל מחייבם אין צרך עוד להזכירם, דפשיטא שיקיימום, דא"א שייתקיימו המצות וכ"ש החוקים ולא יתקיימו המשפטים, לכן לא אמר עוד ואת משפטי תעשו אלא אמר בהם סתם בפשיטות ועשיתם אותם. ומה שהקדים החוקים תחלה ואח"כ המצות, ואח"כ רמז המשפטים, לפי שהחוקים מעולים וחשובים לפני הקב"ה, אשר על כן גזר אותם עלינו גם בלי טעם, והעושה אותם עושה מאהבה גדולה אהבה פנימית ולכן הם יותר חשובים מהמצות שיש להם טעם לתקנת האדם או לזכותו לחיי העוה"ב, והמצות ג"כ חשובים יותר מהמשפטים שהמשפטים השכל מחייבם שהם טובים גם לחיי העוה"ז ועושה אותם האדם גם לצורך גופו שלא מאהבה אלא מיראת העונש.

מענייני דיומא

מדברי מורנו הגאון ר' יצחק עמרני שליט"א, ראש כולל תפארת עפולה.

עמלה של תורה

"אם בחוקתי תלכו" - שתהיו עמלים בתורה (רש"י). שתי דרגות הן בקניין החכמה. דרגה אחת, כדרך שאנשי העולם לומדים שאר חכמות. לפי תכנית שתהא נוחה לאדם לקיים ולא יהא בה טרחה ויגיעה יתירה. למעלה ממנה, הדרגה השנייה, הלימוד מתוך עמל ויגיעה, זו הדרך שבה נקנית התורה, ובלעדי היגיעה אין התורה נקנית לאדם, על כן פירשו חז"ל את הפסוק "אם בחוקתי תלכו" - שתהיו עמלים בתורה. דבר הנקנה מתוך יגיעה מעלתו גדולה. כך למד בעל 'אור החיים' הקדוש מהתרומות למשכן. בפרשת תרומה מונה התורה את הנדבות שנתנו ישראל לצורך המשכן: "זהב וכסף ונחושת תכלת וארגמן ותולעת שני... אבני שהם ואבני מילואים". ולכאורה נראה כי סדרם הכתוב לפי ערך דרגת חשיבותם, תחילה זהב ואחר כך כסף ואחר כך נחושת וכו'. ולפי זה הקשה 'אור החיים': מן הראוי היה למנות תחילה את אבני השהם שהן חשובות מזהב וכסף. ומפני מה נמנו באחרונה? והסביר כי אין התרומות נמנות כאן לפי סדר חשיבותם העצמית, אלא לפי הסדר של העמל והטרחה וחסרון הכיס שהיו לישראל בהבאתם. כל הדברים שם הגיעו לישראל ע"י עמל, אולם אבני השהם לא טרחו ישראל בהבאתם, וכך אומרת הגמרא (יומא ע"א) שבדרך נס באו להם האבנים היקרות, העננים הביאו להם, שנאמר: "והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המילואים", וחז"ל פירשו "נשיאים" היינו עננים. נמצא שמשולחן גבוה זכו בלי חסרון כיס יגיעה. על כן נזכרת נדבה זו בסוף כל הנדבות שלפי סדר זה דרגתה אחרונה. תפיסת חז"ל בלימוד התורה, שאין העמל רק יתרון בלימוד, אלא הוא מעצם לימוד התורה. ולא יתקיים לימוד התורה בלא עמל, והוא יסוד לכל מצוות התורה. וכך מבאר בפרשת השבוע, "אם בחוקתי תלכו" - שתהיו עמלים בתורה. ומעמלה של תורה נמשך קיום המצוות שנאמר אחר כך: "ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם". ובהעדר עמלה של תורה, יעדר גם קיום המצוות, וירדו מדרגה לדרגה עד שסוף באים לידי הפרת ברית היהדות, שכן פירשו: "ואם לא תשמעו לי", כלומר אם לא תהיו עמלים בתורה, כי אז, ולא תעשו את כל המצוות האלה", "בחוקתי תמאסו", "ואת משפטי תגעל נפשכם", ובסוף, "להפרכם את בריתי", ופירש רש"י, שהעבירות המנויות כאן מנויות לפי מעשה שרשרת, חוליה אחוזה בחברתה, "לא למד, ולא עשה, מואס באחרים העושים, שונא את החכמים, מונע את האחרים, כופר במצוות וכופר בעיקר". וכן כתב הרמב"ם בפירושו למשנה במסכת אבות (פרק ה' משנה כ"ג) כי חכמה הנקנית בלא טורח ועמל אין לה קיום ואין לאדם תועלת בה, וזה לשונו: "ואמרו שלא יתקיים מן החכמה אלא מה שתלמד בטורח עמל ויראה... אבל קריאת התענוג והמנוחה אין לה קיום ולא תועלת בה". ואמרו במדרש על בפסוק: "אף חכמתי עמדה לי", תורה שלמדתי באף - בזיעת אפיים - עמדה לי. עפ"י הרעיון הזה הסביר בעל ה'חפץ חיים' את מאמר הגמרא שהיוצא מבית המדרש אומר ביציאתו: "אני עמל והם עמלים, אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר". שאל ה'חפץ חיים': 'וכי האומנים העמלים במלאכתם אינם מקבלים שכר? אלא, שכרו של כל אומן משתלם לו לפי מלאכתו שעשה, שאם עשה כלי, אין משלמים לפי טרחתו שטרח בה, אלא לפי שוויו של הכלי בשוק, בין טרח בו הרבה ובין טרח בו מעט, אבל לימוד התורה אינו כן, ששכרו של הלומד נקבע לפי יגיעתו, לפי צערא אגרא'. וזה כוונת המאמר: "אני עמל ומקבל שכר", שכר לפי העמל. בתקופה האחרונה גדלו העמל והטרחה בתורה ובהפצתה ברוך השם, אבל התורה היא מן הדברים הצריכים חיזוק, ובהחזיקו לעסוק בדברי תורה ולעמול בה תקינים בנו ההבטחה הכתובה בפרשה: "ואכלתם לחמכם לשובע, ונתתי שלום בארץ ואולך אתכם קוממיות".

שלום באהליך

הדרך אל השלום

לאחר שאימצנו לעצמנו את הרצון להגיע למצב של שלום בית אמיתי, והננו מוכנים לצעוד קדימה כדי להגיע לחיי האושר הנכספים, עלינו לדמות בנפשנו, ולנסות לצפות מראש את הדרך, את העליות ואת המורדות, את האתגרים העומדים בפנינו ואיך ניתן להתמודד איתן. אבל תמיד עלינו לזכור שהמטרה היא חיי אושר, וכך זה יאתגר אותנו להמשיך להשתדל כדי להשיג את המטרה המיוחלת.

חיי אושר אינם חיים של מילוי רצונות או השגת סיפוקים למיניהם, וגם אינם חיים של שליטה או הרגשה עצמית של: "מה שאמרתי נעשה".

אלא חיים, שבהם האדם מרגיש שלא הסיפוק הוא זה ששולט בו, אלא הוא זה ששולט בסיפוקו. לא בגלל שהוא רצה או לא רצה, דבר נעשה או לא נעשה, אלא האדם מרגיש "רציתי לומר או להגיב, רציתי לעשות משהו והתבוננתי וחשבתי בדבר, ושקלתי והחלטתי לעצמי שכאן אני צריך לעצור את עצמי ולנסות להבין את הצד השני. אפילו שדבר זה חוזר על עצמו מס' פעמים ואף גם רצופות, אינני רואה את עצמי כמנוצל, או בלשון העם 'פראייר', אלא אני רואה את עצמי כאדם טוב, שקול ונבון, ואת מה שהחלטתי ישמתי, ובכך בנית את עצמי, התעליתי והתרוממתי, ולא נשארתי מה שאני".

לפיכך עלינו להתבונן בצורה יסודית ביותר בחסרונותינו או בממעלות של הסובבים אותנו, עלינו לדעת שפעמים החסרון שלי, היא המעלה אצל השני, ובכך או משלימים אחד את השני ומרכיבים פאזל אין סופי של עולם ומלואו ביצירת הקב"ה.

אל לנו להרגיש מאוכזבים, כשעלינו על חסרון המצוי בנו, להיפך, או צריכים להיות שמחים, כדוגמת הפאזל. כשאנו יודעים היכן החסרון נוכל גם לדעת איך לשלב אותו. אך אם אין לנו מודעים כלל לחסרון, נוכל לנסות שוב ושוב לבנות ולהשלים את הפאזל וזה לא יעלה בידנו, כי חסרים בו חלקים המשלימים אותו.

אם כן, צריכים או לקפוץ משמחה כשגילינו נקודת חסרון כלשהי בעצמנו, כך נוכל למקד את עצמנו אל השלמות הנכספת ולחיי אושר שלווים.

אמנם, יתכן שיחסרו לנו סיפוקים לרוב, אבל בתוכנו נוכל להרגיש את שלבי הבנייה לבנה ליד לבנה, לראות בניין שנבנה בדמינו ובנפשנו.

חנוך לנוער

פרק ראשון - סור מרע

ג. ויכוחים ומריבות לפני הילדים.

יש להזהר שההורים לא יריבו ליד ילדיהם, [ואף לא ליד תינוק], שזה גורם הרס בחינוך הילדים, שלא יהיו ממושמעים להורים, וינצלו את זה, שאם האמא לא מרשה ילכו לאבא, ואם האבא אינו מרשה ילכו לאמא. ועוד שוויכוחים בין ההורים יכולים לפגוע בבריאות נפשם, שילדים השומעים את הוריהם מתווכחים ולא מוותרים, נכנסים ללחץ ופחד וחוסר בטחון. וכן הם מתרגלים לריב ולהתווכח ולא לוותר. והרבה פעמים תחול ירידה אצל הילדים ברמה הלימודית, משום שראו או שמעו ויכוחים בין ההורים, ומעוות קשה מאד לתקן, ועוד כשמביעים לפני הילדים דעה מנוגדת לשני - זה פגיעה בשני.

ולכן אם האבא אמר או הבטיח או עשה דבר לילד שאינו נראה לאשה, אין לה להגיב לפני הילד ולסתור את דברי האבא, שלעיתים האבא מרגיש פגוע סתרו את דבריו ומעמיד פנים ומתעקש, כדי לקיים דבריו, והוא יכול להגיב בזעם לפני הילד. אלא האשה תאמר לבעלה: אני צריכה להתייעץ עמך בנושא זה, והם ידברו על זה שלא לפני הילדים, ויבואו לילד עם דעה אחת מגובשת. וכן אין לאבא לסתור את דברי האמא לפני הילד, שאז הוא גורם שערך וכבוד האמא יקטן בעיני הילד, ועיקר המחנך בבית זו היא האמא שנמצאת הרבה יותר עם ילדיה, ואם האבא מבטל את חשיבות האמא בפני הילדים ומראה שהיא טועה, שוב לא יקבלו הילדים את דבריה, וכן לא יכבדו אותה כראוי, וזה הרס לחינוך.

בבן סורר ומורה נאמר: "איננו שומע בקולנו", ובמסכת סנהדרין (דף עא, ע"ב) דרשו: שיהיו האב והאם שוין בקול שיהיה להם קול אחד, ממה שכתוב: "איננו שומע בקולנו", ולא כתוב: "בקולותינו" דהיינו שני קולות, שאם האב והאם אינם מאוחדים בקול והבן שומע שני קולות, אין שום אשמה בבן, ולא מגיע לו עונש, אלא הוריו אשמים שאינם מאוחדים בדעתם, ואיך יתחנך הילד? אדרבה הוא לא יעשה כאף אחד מהוריו, אלא יעשה מה שנראה לו.

ולכן צריך "קולנו" קול אחד, שהם מאוחדים בדעותיהם, ורק אז כשאנו שומע להם יש להטיל את האשמה עליו. ולכן לא יביעו שני קולות לפני ילדיהם, אלא ידברו לפני כן ויגיעו לעמק השוב, ויאמרו לו דבר אחד בשם שניהם.

ואדרבה הילדים צריכים לראות ולהרגיש שאין מריבות וויכוחים בין ההורים, אלא הם מאוחדים בדעותיהם, והם אוהבים ומכבדים זה את זה, מותר וצריך להראות לפני הילדים גנוני חיבה של שבחים זה לזה וחיובים זה לזה, [אבל לא בנגיעות חיבה], שזה נותן לילדים הרגשה טובה ובטחון והם בריאים וחסונים בנפשם, אבל אם הם רואים אצל הוריהם ויכוחים ומריבות, ואין אחד מוותר לשני, זה נותן להם חוסר ביטחון ותיסובך נפשי כדלעיל.

נמצאו למדים, שיסוד החינוך תלוי בשלום בית בקשר הנפשי בין ההורים והאיחוד ביניהם.

ד. חינוך לכיבוד אב ואם.

האב צריך לדאוג שהילדים יכבדו את האם ויקומו לפני כשהיא נכנסת, וכן האם צריכה לדאוג שיכבדו את האב ויקומו לפני כשנכנס, שכל אחד צריך לדאוג לכבוד השני ולמחות אם יש זלזול וחוסר כבוד לשני.

שיסוד החינוך תלוי במצות כבוד אב ואם, כמו שכתב האברבנאל בפרשת יתרו: שיסוד הדת והאמונה הוא על ידי שהבנים מקבלים תורה ומוסר והנהגות מההורים, כמו שכתוב: "שאל אביך ויגדך" וגו', וכתוב: "והודעתם לבניך ולבני בניך יום" וגו', ולפיכך נצטוו בכבודם ובמוראם של ההורים, עיין שם. ולכן צריך ללמוד עם הילדים הלכות כבוד אב ואם ומוראם.

אנו רואים, בעונותינו הרבים, כשהבנים אינם מכבדים את הוריהם ומתחצפים אליהם, הם אינם עושים את רצונם גם כשמצווים אותם בדרך תורה ומצוות, ואיש בדרכו הולך עד שיש סטוטים לגמרי מדרך התורה והמצוות, וכל זה משום שלא חינכו אותם בילדותם בכבוד אב ואם כמו שצריך.

ולכן אין לאב ואם למחול על כבודם בזה, אדרבה הבנים והבנות צריכים לעמוד בפניהם וכן שאר מיני כבוד, כדי שיהא מוראם עליהם וישמעו דבריהם. אמנם אסור לאדם להכביד על בניו ולדקדק עמהם, כדי שלא יביאם לידי מכשול. וכשם שמצוה לומר דבר הנשמע, כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע, ולכן יזהר האב שלא להכביד ולצוות על בניו דבר שחושב שמו לא ישמעו לו, ונמצא עובר על: "לפני עור לא תתן מכשול", על דרך שאמרו במסכת מועד קטן (דף יז, ע"ב): המכה לבנו גדול היו מנדים אותו, שהרי עובר על "לפני עור לא תתן מכשול", וגדול זה לפי טבע הבן, שיש לחוש שמא יתירס כנגדו בדבר או במעשה, אף שעדיין אינו בר מצווה. ולכן יבקש לפי דעתו של בן ולפי מדתו, ויהיה שוקל בפלס וקולע אל השערה ולא יחטיא, עיין בפלא יועץ ערך מורא. וכן צריך למחול ולהעלים עיניו מהם, שהאב שמחל על כבודו, כבודו מחול. וכתב בספר חסידים סימן קנ"ב: ולכן טוב הוא לכל יראי השם שימחלו לבניהם את כבודם אף בלא ידיעתם, כדי שלא להענישם. אמנם במה שהבנים יכולים לעמוד יש לבקש מהם, וכן אין לוותר להם על קימה בפני אב ואם, וכל שכן שלא לבזות ולזלזל אב או אם.

(קונטרס חינוך ילדים - 'אשר יצוה את בניו').

שונה הלכות

מדיני ספירת העומר חלק ב' מתוך הלכה ומסורה

זמן הספירה

טו. מצות הספירה מתחילת הלילה, דהיינו מצאת הכוכבים, אולם גם אם ספר בבין השמשות את ספירת היום הבא, יצא ידי חובתו, כיון שספירה בזמן הזה מדרבנן, ומכל מקום המדקדקים אינם סופרים עד צאת הכוכבים. וכן המנהג.

טז. הסופר מבעוד יום אפילו אחר פלג המנחה אין ספירתו כלום, וצריך לחזור ולספור בברכה כשיגיע זמן הספירה, ולכן ציבור שטעו ביום המעונן וסברו ששקעה החמה, וספרו ספירת העומר, צריכים אחר כך לחזור ולספור בברכה.

יז. בערבי שבתות שנהגו אבותינו להתפלל ערבית מבעוד יום כדי להוסיף מן החול על הקודש, נהגו שלא לספור בצבור בבית הכנסת, אלא כל אחד היה סופר בביתו כשהגיע זמן צאת הכוכבים, או קודם הסעודה או לאחריה.

יח. בערבי שבתות אם הגיע זמן בין השמשות יש שנהגו לספור בבין השמשות, אך המנהג הרווח בקהילות תימן כמדקדקים שאין סופרים בין השמשות ואין סופרים בבהכ"ס, אלא בביתם כשהגיע צאת הכוכבים.

יט. המתפלל עם צבור המתפללים ערבית מבעוד יום וסופרים ספירת העומר בזמן בין השמשות, והוא מן המדקדקים שאין סופרים עד צאת הכוכבים, ומתירא שמא ישכח ולא יספור בלילה, יספור עמהם בלא ברכה, ויתנה ויאמר אם אזכור ואספור בלילה הריני מתכוין שלא לצאת ידי חובה בספירה זו, ואם לא אזכור ואספור בלילה הריני מתכוין לצאת ידי חובה בספירה זו. [ותנאי זה מועיל אף להסוברים מצות אין צריכות כונה, שלא נאמר מצות אין צריכות כונה אלא בסתם, אבל אם מכוין שלא לצאת אינו יוצא ידי חובה בעל כרחו].

כ. ומצוה שיספור בתחילת הלילה משום תמימות, ואם לא ספר בתחלת הלילה הולך וסופר כל הלילה עד עלות השחר.

שכח ולא ספר בלילה

כא. שכח ולא ספר בלילה סופר ביום בלא ברכה, ומועילה ספירה זו שספר ביום שיספור בשאר הלילות מכאן ואילך בברכה.

כב. אולם אם לא ספר בלילה ולא ביום, יספור מכאן ואילך בלא ברכה. כג. אם הוא מסופק אם דילג ולא ספר יום אחד, יספור בשאר ימים בברכה.

מי ששואל אותו חברו כמה המנין לספירה

כד. מי ששואל אותו חברו בבין השמשות או בלילה כמה ימי הספירה בזה הלילה, לא יאמר לו היום כך וכך, שאם יאמר לו כך לא יוכל לחזור ולמנות בברכה, אלא יאמר לו אתמול היה כך וכך, אבל קודם בין השמשות אף שהגיע פלג המנחה יכול לומר לו היום כך וכך ואין בכך כלום.

כה. אם שאלו חברו כמה ימים לעומר והשיב לו כך וכך, ולא אמר תיבת היום, יכול לספור אחר כך בברכה.

איסור אכילה קודם הספירה

כו. כשהגיע זמן הספירה אסור לאכול סעודה עד שיספור, יש אומרים שאיסור האכילה קודם הספירה הוא משעת שקיעת החמה, שמשעת השקיעה יכול לספור ולצאת ידי חובתו מן הדין, ויש אומרים שהוא משעת צאת הכוכבים, שמשעת צאת הכוכבים מחויב בספירה, ויש אומרים עוד שחצי שעה קודם זמן הספירה חל איסור האכילה.

כז. אם התחיל לאכול אחר שהגיע זמן האיסור אין צריך להפסיק, כיון שספירה בזמן הזה דרבנן, אמנם אם התחיל לאכול קודם שהגיע הזמן, לכל הדעות אינו צריך להפסיק אלא גומר אכילתו וסופר אחר כך. וכן נהגו רבים בקהילות תימן שהיו מתחילים סעודת ערב שבת קודם זמן הספירה והיו סופרים אחר הסעודה.

מידות טובות

לדמותו של רבי עקיבא

"טעם השמחה בל"ג בעומר, מפני שמסורת ביד הראשונים, שבל"ג בעומר פסקו תלמידי רבי עקיבא למות".

מסופר במדרש שכאשר עלה משה רבנו לקבל את התורה מצא את הקב"ה יושב וקושר כתרים לאותיות. שאל משה רבנו את הקב"ה, לשם מה כל אלה? אמר לו הקב"ה עתיד לעמוד אדם אחד בעוד כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו ומכל תג ותג ידרוש תילי תילים של הלכות. ביקש משה לראות אותו, שלח הקב"ה את משה ב'מנהרת הזמן' ונכנס לישיבה של ר' עקיבא, ישב משה רבנו והקשיב וראה שהוא לא מבין כלום.. חזר משה אל הקב"ה ואמר יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה על ידי?!

רואים אנו מכאן עד היכן מגיעה גדולתו בתורה של ר' עקיבא וזה מחזק עוד יותר את השאלה, 'מדוע אדם גדול בתורה שכזה שמוכן להשאיר את אשתו בביתה 12 שנה ועוד 12 שנה וללכת ללמוד תורה, מדוע הוא איננו לומד תורה עד גיל 40???' ולא רק שלא לומד אלא אף מתבטא באופן חריף ביותר כלפי תלמידי חכמים ואומר: "מי ייתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור".

שמא נאמר, רבי עקיבא היה אדם בעל מידות רעות לפני ש"חזר בתשובה" ולמד תורה ולכן דיבר כך על תלמידי חכמים. דבר זה אי אפשר לומר שהרי רואים שהסיבה שבגללה רצתה רחל להתחתן עם רבי עקיבא היתה מפני ש"ראתה אותו שהוא צנוע ומעולה" כלומר שרבי עקיבא עוד לפני שלמד תורה היה אדם בעל מידות טובות.

אז מדוע אין הוא לומד תורה עד גיל 40?

אלא נראה לומר שהסיבה שבגללה רבי עקיבא לא נכנס ללמוד תורה לפני גיל 40 היא דווקא בגלל מידותיו הטובות, מפני שחשש רבי עקיבא שאם הוא יכנס ללמוד תורה הוא ידבק בגאווה ובקלקולים המידותיים שהיו נגועים בהם, תלמידי החכמים שבאותו הדור, דור חורבן בית שני שכידוע נחרב בגלל שנאת חינם.

ורק בגיל 40 שבו מרגיש רבי עקיבא שיש לו כבר את הכח להיכנס ולחולל שינוי בבית המדרש ובגישה ללימוד תורה, רק אז הוא נכנס ודורש "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", כלומר שעל יסוד המידות הטובות אפשר לבנות עוד ועוד קומות של תורה וקדושה, אך אם חסר היסוד הזה, אין ערך ואין קיום ללימוד התורה.

נזכה לתקן את מידותינו בימים אלה של ספירת העומר ומתוך כך להגיע נכון אל חג שבועות חג מתן תורה.

בית כנסת

תפארת ישראל

המרכזית לעדת ק"ק תימן

רח' כצנלסון 23 עפולה עלית, 052-2661040

**לציבור שומרי התורה והמצוות
הנכם מוזמנים למדורה המרכזית לכבוד
הילולת התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי
א"ה במוצ"ש פרשת "בחוקתי" בשעה 21:00
בבית-כנסת "היכל השבעה" ע"ע**

ציבור יקר
הרינו להודיע כי מדי יום בשעה
17:00 מתקיים בעז"ה שיעור
בגמרא והלכה בבית"כ
"תפארת ישראל"
החומר הנלמד: **גמרא- מסכת
ביצה. הלכה- הלכות תרומות**

מידי יום שלישי בשעה 15:30
חוג פרשת שבוע לבנות מכיתה א' ומעלה
* פרשת שבוע - נושאים לבת ולאם מספרו של
הרב ישראל לוגאסי ועוד.
* זמירות שבת- בנוסח עדות המזרח.
הפגאוו מחאקיס והקלאוו
יש להצטייד בשתי מחברות וכלי כתיבה

**לתרומות, הקדשות
ולחסות על העלון:**
057-3160803

העלון בחסות:

אלדר יחיאל
ואתגו
הפגאוו מחאקיס והקלאוו
052-3583352

הדר עיצובים 052-8583352

מארי לוי קשת זצ"ל - קווים לדמותו

מארי לוי קשת זצלה"ה נולד בשנת תרפ"א לאביו ר' אברהם ז"ל ואמו מרת זהרה ע"ה בעיר דמאר שבתיומן, משחר נערותו נכרו בו אהבתו לתורה ושקידתו על דלתותיה, כאשר היה יושב שעות ארוכות בבהכ"ס ומשנן את תלמודו, חברי נעוריו שחו כי לא היה משתתף במשחקי הילדים מחוץ למסגרת הלימודים, אלא כל רגע פנוי היה מנצל ללימוד ושקידת התורה.

הרב המנוח זצ"ל היה דמות מופת לעמל התורה יומם ולילה בלא הגבלת זמן ומדה בחשקת התורה שפיעמה בקרבו עוד מנעוריו נתקיים בו הפסוק באהבתה תשגה תמיד, חזן נפרץ היה לראותו רכון בעמידה ע"ג ספרים שעות ארוכות לבירור דבר ה' זו הלכה שוכח את כל ענייני העוה"ז ומכל אשר סביבו, לילות רבים הדיר שינה מעניו, וישב על דלתי התורה.

גם בזמנים אשר מעטים בו הלומדים בבהמ"ד כגון מוצאי יו"כ נמצא כשהוא שקוע בתלמודו שעה ארוכה אחר צאת היום הקדוש, טרם בא מאכל לפיו.

ידיעותיו היו נרחבות בכל מקצועות התורה, כמקובל אצל ה"מארי" בעדת תימן היה שוחט ומוהל סוכר"ם ומסדר קידושין, בלבו יקדה אהבת ישראל ונתן עיניו וליבו להיות מיצר בצרתן של ישראל ולשמוח בשמחתם, הקדיש את עצמו לזכות את הרבים ומסירותו לכך היתה לשם דבר כל אימת שהיה נדרש למול את ילדי ישראל, לסדר קידושין ולשמח חתנים או ל"ע בעת אבל להספיד ולקונן, היה נענה מיד ובחפץ לב, אף שהיה הדבר כרוך בכיתות רגליו בכל רחבי ארה"ק, טרח בכל מאודו לקיים מצוות כגון אלו.

נדע היה בדרשותיו ודברי מוסריו כפה מפיק מרגליות אשר השומעים מרותקים לדברי התורה ופרפראות היוצאים מפיו.

בהשתתפותו בבתי חתנים או בשאר שמחות עמד בראש הקרואים לשמח את בעלי השמחה, כמו"כ בבתי אבל ל"ע עמד בראש הסופדים והמקוננים, ובקוננו היה ממייס את לב השומעים שהזילו דמעות כמים.

נתייחד כבעל תפילה וחזן דגול, תפילתו הנובעת מלב טהור אשר נאמרה בקול ערב, ברגש קודש כבן המתחטא לפני אביו הרטיטה את ליבות המתפללים, אשר חשו את התרוממות רוחם. מפורסמת במיוחד תפילתו בימים הנוראים אשר נאמרה בהשתפכות הנפש ובדמעות שלישי, אשרי עין ראתה כל אלה, (תפילת אחות קטנה מאת המארי זצ"ל) ובכמה וכמה מקרים נושעו הזקוקים לישועה מכח תפילתו.

שירת הקודש אשר שר, כשירת חכמי תימן, שירה שכולה ערגה לבורא עולם.

ביום ו' י"ח אייר התשס"ה ל"ג בעומר עש"ק פ' בחוקותי, בשיבה טובה בהיותו בן ד"ף שנים, נתבקש לשיבה של מעלה. בפטירתו איבדה עדת תימן עוד חוליה בשרשרת חכמי תימן מדורות עברו, חבל על דאבדיו ולא משתכחין.

לע"נ שלי בת אילנה דדון ע"ה	לע"נ משה ב"ר דוד בשארי ע"ה	לע"נ יעקב ב"ר סלימאן דגן ע"ה	לע"נ אתי ב"ר יעקב דגן ע"ה
לרפואת עמרם ב"ר יצחק יחיא הי"ו	לרפואת יונה ב"ר זכריה הלוי הי"ו	לרפואת אסתר ב"ר סעדיה כברה הי"ו	לרפואת שלמה ב"ר סעדיה כברה הי"ו